

In ziua de 24 Octombrie 1941, compasia 2-a din Bat. 10 miere liere, divizionar, primește ordinul de a escorta pe acești nenorociți către un anume loc — nu bănuiau ce-i așteaptă — la marginea Odesei între bariera Daling, unde se aflau patru magazine lungi de aproximativ 25—30 m. și late de aproximativ 10—15 m.

Deținuții, copiii, femeii, bătrânii și bolnavii de toate vârstele, sunt scoși din închisoare, încolonați și mânați cu vitele către abator. În pre acele magazine de care am vorbit mai sus. Transportul a durat până în ziua de 24 Octombrie 1941, ora 14.

In timpul transportului, mulți dintre acei încolonați cădeau datorită slăbiciunii — imediat însă erau înșușcați de către jandarmi, astfel că drumul dela închisoare până la locul de execuție, lung de circa 3 km., era presărat cu cadavrele copiilor, femeilor și bolnavilor (v. dep. Alex. Neamșu și măior Seltea Vasile).

Primul lot adus la locul execuției, era compus din 40—50 de inși, care legați strâns cot la cot, cu frângerii, a fost băgat într'un sanț anti-tanc și întors cu fața spre pământul care forma parapetul șanțului. Locot. col. Deleanu Nicolae, ordonă personal deschiderea focului, atrăgând atenția soldaților, ca să tragă fiecare câte un foc ochiu, pentru a se face economie de timp și muniții.

Constatându-se că acest procedeu nu satisface scopul urmărit, s'a hotărât să se treacă la executarea lor în masă. Astfel, au fost băgați în primele trei magazine bărbați și câteva femei și anume, acele cari nu se putuseră hotărî să se despartă de soții lor, — lor în a patra magazie au fost băgate femeile și copiii. **IN TOTAL, DUPĂ SPUSELE MARTORILOR, IN CELE PATRU MAGAZII, AU INTRAT PESTE 5.000 DE OAMENI.**

Pentru executarea în masă, s'au făcut creneluri în pereții magazilor prin care s'a introdus gazele de mitralieră. La comanda locot. col. Deleanu Nicolae, artileria mori — și locot. col. Niculescu D. Coca, s'a tras în plin. Tipetele sfâșietoare au acoperit detunăturile gloanțelor de mitralieră, producând un vacarm îngrozitor. Gloanțele însă n'au putut răbata până la ultimul om.

S'a observat deci că nici acest procedeu nu satisface dorința criminală de a termina cât mai repede această operație macabră și cum, fiind luna Octombrie, întinericul se lăsa pe la orele 17, s'a recurs la un procedeu și mai odios, anume la exterminarea prin ardere, mijloc prin care s'a crezut că se va șterge orice urmă a orilor sibitice.

Pentru realizarea acestui procedeu s'au astupat atât crenelurile făcute de soldați, cât și ieșirile magazilor. S'au umplut cu gaze porțurite și acoperite, s'au strâns pereții și acoperiturile și s'au aruncat înăuntru cu efectul unui furtun, gaz și benzină — după

acasa la o scurtă comandă, s'a dat foc. Lămbă uriașe de focuri s'au înălțat spre cer, iar în focul mistitor s'au înfrupt morții cu via, devenind totul un scrum dar nepuținând ca să șteargă urmele crimei.

Prin acoperiți se mai vedeau oameni deveniți torțe vii, cari căutau să iasă din focul îngrozitor, care-i cuprinsese jandarmii însă conform ordinului ce-l aveau dela locot. col. Niculescu H. Coca, im-pușcau pe acei care încercau cu disperare să se salveze prin ultimul mijloc de scăpare. In întinericul care începuse să se lase, spectacolul oamenilor goi, arzând, care încercau prin ultimele mijloace și puteri să-și salveze viața, constituia pentru cei prezenți un spectacol nelucrat și înfrorător, cum nici cei mai fanteziști scriitori ai lumii nu s'au putut imagina vreodată.

Unii dintre cei mai nenorociți, sortiți pieirii, reușind să ajungă la ferestre, în dăruirea perei de foc, sollicitau soldaților glonțul care să-i scoape de chinuri, indicându-le cu mâna locul la frunte sau la inimă, însă în momentul când vedeau arma întită contra lor, nu aveau puterea să suporte înfruptarea cu moartea și se lăseau țarâși în focul ucigaș, pentru ca numai după câteva secunde să reapară la același geam, repetând rugămintea salvării printr'un glonț, pe care în acel moment îl socoteau o binefacere.

Unii dintre ofițarii prezenți, au aruncat chiar ei cu grenade rușești (soldații români nu le înțelesese mecanismul) prin crenelurile ce fuseseră făcute pentru mitraliere. Prin aceste procedee s'a reușit ca până la căderea nopții să fie exterminați cei care erau închiși în primele două magazine, urmând ca operațiunea să continue a doua zi, pentru celelalte două magazine, între care și aceea în care era închisă femeile și copiii.

O noapte întregă și o bună parte din dimineața următoare, femeile, copiii și bătrânii, închși în aceste ultime magazine, s'au abătut între chinurile groaznice ale extirpării morții și punte abia speranță că miile de oameni sacrificiași în ajun, ar fi putut protoli setea de sânge a nemiloșilor și cruzilor executanți ai ordinelor de repravăli.

Speranțe zadarnice, deoarece crimele se pare că nu oboiescă zăbul ostiilor sfâșturoși, astfel că a doua zi s'a continuat și repetat idona procedeele din ajun.

BA CEVA MAI MULT, FENSTRUCA EFECTELE REPRESALILOR SA IMPRESIONEZE POPULATIA ODESEI. LA ORA 17.35, IN ZIUA DE 25 OCTOMBRIE 1941, MAGAZIA IN CARE ERAU BARBAȚII — DUPĂ CE S'AU MITRALIJAT CEI DIN AJUN-TRU, — A FOST ARUNCATA IN AER. ORA 17.35 A FOST ALEASĂ PENTRU A AMINTI ORA ANUNCIARII IN AER A COMANDAMENTULUI MILITAR AL ODESEI VROIND SA DEMON-

TRAIASCA MAREȘALUL ANTONESCU!

Problema jidovească în ceasul istoric și definitivei ei rezolvări: ghetourile deia Bug au luat ființă

Lupta de un deceniu a „Porucii Vremii” pentru eliminarea jidanilor din sânul colectivității românești, dobândește, prin hotărârea Maresalului, o înaltă și strălucită consacrare

Marșalul Antonescu a răspuns, ieri, public, înmănușilor repetate ale doctorului W. Fildermann. Cu sinceritatea și curajul care domină toate manifestările și actele sale de guvern, Conducătorul Statului Român, în al cărui suflet trăesc toate comandanțele Neamului și se oglindesc bunătatea, toleranța și simpatia Românișmului, a demascat și infierat, încă odată, impertinența hăznatloșilor, cari vor să se transforme și azi din acuzați, în acuzați.

De aproape optzeci de ani, de când Cremieux încerca, dela Paris, să deschidă larg, invaziei galițiene, porțile de intrare ale României și să ne impună un regim de maximă libertate pentru speculația sălbatecă a ritualilor, Neamul Românesc trăiește o cumplită tragedie. Pe o parte, jidani ajunseseră nu numai să se bucure de toate drepturile civile și politice, dar să devină stăpânii țării în toate domeniile de viață materială și spirituală, să se erizeze într'un fel de populație privilegiată a României: pedealta, cușării nu se mai multumeau cu situația de cetățeni excepționali ai Statului Român, ci invocau și o protecție a Cahalului internațional, pretindeau și o supercetățenie, garantată de marile puteri ale Europei.

Dacă, să presupunem, un Român ar fi fost îndreptățit să se plângă împotriva abuzurilor administrației românești, el n'ar fi putut să se adreseze decât organelor executive sau judecătorești ale Statului. Pentru ultimul timp însă, nu mai era suficient ceace ajungea Românilui. Jidanul alergă, cu jalba'n proșap, peste granița la Paris, la Londra sau la New-York și dezlanțuia decolo asupra țării protestele, adversitatea, ura și ofensele lumii internaționale. Decător ori n'a fost pe nedrept admonestată România de către obrăznicia diverselor organizații evrești, disimulată sub retorica umanitară a oasmenilor politici occidentali?

Dar, de ce-am mai vorbi de îndrăzneala Cahalului de peste hotare, când înșiși jidani noștri... pământeni, deveniseră de-o insuportabilă insolentă? Nu vă mai aduceți aminte de lecțiile pa-

trinoțico pe cari ni le da năno: Holmann Blumenfeld? Sen, ce mi încoale: eși uitat nerăpunerea aceluiaș donan Fildermann, monstruoșitatea teoriei sale, după care pe lum. pătrat nu trăiesc în România destui jidani pentruca să avem dreptul să ne plângem de-o asfizie judaică? Înăfărgit, nu este Fildermann aceluș agent provocator care, chiar acum, în vremile acestora de totală și frenetică transformare anticomunistă a Europei, a avut abiaștrul curaj să protesteze în contra mizeriei care-i obliga pe jidani să poarte semnul distinctiv al apartenenței la Iuda și să se laude către coreligionarii săi — cum s'a văzut din textul unei circulare răspândită în toate ghetourile — că și astăzi le poartă lina, cu succes, apărarea? „De ce românii, înăfărgit, se dăduseră ei să se agite, de ce se tot adresează ei cu plângeri Marșalului? Ne lămurște Conducătorul Statului, în răspunsul său către Fildermann: „In două petiții succesive mi scriși „de tragedia aguduitoare“ și mă „implorași“ în cuvinte impresionante, reamintind de „constiință“ și de „omenie“ și sublinind că sunteși „dator“ să apeleși „la mine“ și „numai“ la mine pentru evreșii din România, cari sunt trecuți în ghetto-urile pre-

gătite pentru ei pe Bug“. Și mi ai departe: „Pentru a amesteca și tragedia în intervenți D-voastră subliniași că creștinii măsură „este moartea, moartea, moartea fără vină, fără altă vină decât aceea de a fi evrei“.

Săracul lup, îmbrăcat, de circumstanță, în pielea unei nevinovate oi! Uitași-vă la el, cum face pe nenorocitul și pe umilul, doar, doar o izbui să înnoaie inima Marșalului, și apă prea generoșă, și s'o abată dela o hotărâre în care nu trebuie să se vadă altceva decât datorica unui popor de a se scutura de pacostea care-l chinulește de atâta vreme și care era gata să-l pună în primejdie înășiși existența națională!

„Bine! Israel! Dar Marșalul e prompt și răspicat, deși excesiv de uman, de vrăbățos? Ce-ai mai face lui Fildermann onoare: unui ne-

meritat răspuns: „Vă ghidăși, v'eși gândit — scrie Marșalul — ce s'a petrecut în sufletele noastre, anul trecut, la evacuarea Basarabiei și ce se petrece și azi când, zi de zi și cons de cons, plătăm cu mărimănie și cu sânge, cu foarte mult sânge, ură cu care coreligionarii din Basarabia ne-au împins în retragerea din Basarabia și cu care ne-au primit la întoarcere și ne-au tratat de la Nistru până la Olt și pe meleaurile Mării de Azov? „Dar, potrivit unei tradiții — conștinș Marșalul — voiși să vă transformași de astădată din ACUZATOI, în ACUZATOI, înăfărgit, că uitași prietășile care au determinat situația pe care le plângeși“. Adevărat, de când s'au prezentat înășiși noi, ei au căutat să ne împingă trupul nostru înăfărgit, ne-au lovit cu ură și cu zime și tot ei au suferit și sunt victime. Dar, înăfărgit, ticăloșia, nemernicia cu care s'au purtat, de doi ani încoace, față de această țară care i-a obligat să se întindă înăfărgit în sânul ei mai cald decât al profetilor, bucuria, rânjetele de satisfacție cu care au întovărășit toate durerile și mutilările noastre recente, au întrecut toate marginile răbdării. Nu le vom putea uita niciodată.

Ce-au făcut jidani în Basarabia, Bucovina și Transnistria, fără să mai vorbim de isbucnirile lor de demență de dincoace de Prut, dela Iași, de ex? Au scuipat ofiterii români, le-au simplă epoleși și le-au rupt uniformele, ne-au asminat soldații cu bâtele în Iunie 1940, pentruca să primească pe bolșevici cu fiori.

Cum s'au purtat jidani cu România, în anul de cinstire al ocupării Basarabiei și Bucovinei de către hoardole barbariei asiatice? Vorbesc elocvent pivnițele Chișinăului, din care se scot și azi cadavrele martirilor români, denunțați de jidovi urgiei comuniste. Să mai vorbim, înăfărgit, de felul cum au întâmpinat jidani armatele române dezrobitoare? Cum altfel decât cu glonțe, cu incendii, cu transformarea în ruine a tuturor orașelor românești? Până și copiii, de 14—15 ani, ai răznilor, a-

de paraziți, ci de veprele pe care le-au purtat la sân. Exerciți cimeve să nu dea dreptate hotărârii noastre de a-i expedia pe jidani în ghetto-urile de pe Bug? Dar, dacă jidani ar fi putut să trăiască, așa cum speram, o victorie a bolșevizmului, v'eși închipuși, în singur moment, că s'ar fi manifestat să ne boge în lagăre, să ne prindă să mămurim strigăle, să repartim peetele ori, înăfărgit, să murim în Siberia? Ce se îndreptă că ne-ar fi trimis de îndată pe lumea cealaltă și cu ultima furie a mizerabililor? Marșalul Antonescu a tăcut toată durerea și tragedia Neamului, toată înclățarea lui pentru triumful dreptății împotriva de hoardole și de ceace. A suferit în toată toată umilințele unei jidaniș mizerabile — la a cărei păturire Israel, cu căruțere lui, are cea mai mare vină — și a subliniat în ceasul izbucnirii tuturor păcatelor. Sângele românesc ce s'a vărsat pe Prut, pe Nistru și pe Bug, până la Marea de Azov, n'a fost numai o înclățare pentru dezrobirea fratilor subjugăți, ci o ofrandă pentru decăntarea răsunătoare a Românișmului din slăvina cea mai tichioșă pe care am cunoșcut-o: tirania judaică. Biruitorul dela Eșărit se ține, ca todeauna, de cuvânt, peete mai bine zis de legământul secret pe care și l-a făcut lui însuși, frământând săd sădă lămurire. Probiama jidavească începe să

... înăfărgit radical și de-... în România. Primele contingente de jidani sunt trimise în ghetto-urile de pe Bug. Sabotejorii îi vor urmări noștrii, dela distanță și dintr'o călătorie fără întoarcere pe pământul aflat al țării, pe care i-au hăfăcorit aiata amar de vreme. Din jidani nu va rămâne, în curând, decât o țesă sală și un avortismant, pentruca toate excesele

de paraziți, ci de veprele pe care le-au purtat la sân.

Exerciți cimeve să nu dea dreptate hotărârii noastre de a-i expedia pe jidani în ghetto-urile de pe Bug? Dar, dacă jidani ar fi putut să trăiască, așa cum speram, o victorie a bolșevizmului, v'eși închipuși, în singur moment, că s'ar fi manifestat să ne boge în lagăre, să ne prindă să mămurim strigăle, să repartim peetele ori, înăfărgit, să murim în Siberia? Ce se îndreptă că ne-ar fi trimis de îndată pe lumea cealaltă și cu ultima furie a mizerabililor? Marșalul Antonescu a tăcut toată durerea și tragedia Neamului, toată înclățarea lui pentru triumful dreptății împotriva de hoardole și de ceace. A suferit în toată toată umilințele unei jidaniș mizerabile — la a cărei păturire Israel, cu căruțere lui, are cea mai mare vină — și a subliniat în ceasul izbucnirii tuturor păcatelor. Sângele românesc ce s'a vărsat pe Prut, pe Nistru și pe Bug, până la Marea de Azov, n'a fost numai o înclățare pentru dezrobirea fratilor subjugăți, ci o ofrandă pentru decăntarea răsunătoare a Românișmului din slăvina cea mai tichioșă pe care am cunoșcut-o: tirania judaică. Biruitorul dela Eșărit se ține, ca todeauna, de cuvânt, peete mai bine zis de legământul secret pe care și l-a făcut lui însuși, frământând săd sădă lămurire. Probiama jidavească începe să

de paraziți, ci de veprele pe care le-au purtat la sân.

Exerciți cimeve să nu dea dreptate hotărârii noastre de a-i expedia pe jidani în ghetto-urile de pe Bug? Dar, dacă jidani ar fi putut să trăiască, așa cum speram, o victorie a bolșevizmului, v'eși închipuși, în singur moment, că s'ar fi manifestat să ne boge în lagăre, să ne prindă să mămurim strigăle, să repartim peetele ori, înăfărgit, să murim în Siberia? Ce se îndreptă că ne-ar fi trimis de îndată pe lumea cealaltă și cu ultima furie a mizerabililor? Marșalul Antonescu a tăcut toată durerea și tragedia Neamului, toată înclățarea lui pentru triumful dreptății împotriva de hoardole și de ceace. A suferit în toată toată umilințele unei jidaniș mizerabile — la a cărei păturire Israel, cu căruțere lui, are cea mai mare vină — și a subliniat în ceasul izbucnirii tuturor păcatelor. Sângele românesc ce s'a vărsat pe Prut, pe Nistru și pe Bug, până la Marea de Azov, n'a fost numai o înclățare pentru dezrobirea fratilor subjugăți, ci o ofrandă pentru decăntarea răsunătoare a Românișmului din slăvina cea mai tichioșă pe care am cunoșcut-o: tirania judaică. Biruitorul dela Eșărit se ține, ca todeauna, de cuvânt, peete mai bine zis de legământul secret pe care și l-a făcut lui însuși, frământând săd sădă lămurire. Probiama jidavească începe să

Cum ar fi trebuit să pățim ura și neleguirea jidovilor, altfel decât cu aceeaș necred? Și, totuși, lași, mila noastră românescă și creștină este prezentă și de data aceasta: în loc să-i trecem pe jidani prin foc și sabie, îi adunăm și-i trimitem în ghetto-urile dela Bug. Mai mult decât o pedeapsă pentru mizeriile lor, este în această măsură un act legitim de apărare națională: vrem să ne punem la adăpost de primejdiile viitoare: Vrem să ne desocotim nu numai